

Credința și necredința – Autor necunoscut

Am discutat odată cu un bărbat foarte bogat despre problema credinței. În camera alăturată zăcea soția sa muribundă. Trei profesori renumiți tocmai își pronunțaseră sentința: fără speranță. Moartea stătea lângă patul de suferință. Atunci, bărbatul zguduit a strigat:

„Ah! Dacă aș putea să cred, atunci totul ar fi suportabil! Dovediți-mi adevărul credinței dumneavoastră! Simt că fără credință sunt cel mai nefericit om.”

Am vorbit cu el, m-am luptat și m-am rugat împreună cu el. Pe când stăteam la patul morții iubitei ale soții, el a spus disperat:

„Ce fericiți sunt creștinii! Pentru noi, ceilalți, viața înseamnă întuneric și disperare.”

În timpul războiului am intrat în casa unui înalt ofițer. Soțul, ca și fiul, deja căzuseră în luptă. Acum venea vestea că și un al doilea fiu căzuse, iar un al treilea zăcea grav rănit în lazaret. Trei bărbați morți, unul în primejdie de moarte. Aceasta ar fi putut într-adevăr să frângă inima soției și a mamei. Dar ce a spus ea când am vorbit despre suferința casei?

„Mă țin de Psalmul 62, primul verset: „Numai în Dumnezeu rămâne liniștit sufletul meu; de la El vine mântuirea mea.” Ea nu s-a prăbușit. Ea a găsit putere și pace în credința ei.

Poetul francez, Francois Coppée, a depus următoarea mărturie în biografia sa: „A existat o vreme când am ridicat din umeri disprețuitor în privința „minunilor” și a „credinței”. Dar acum spun: Dacă există o Ființă atotputernică, atunci Ea trebuie să fie infinit superioară față de tot ce Ea Însăși a insuflat lucrărilor Sale. De aceea, pentru Aceasta nu poate fi imposibilă nicio minune. A venit o vreme, care pentru mine pare să fie ultima. Mi-am văzut mormântul. Atunci m-a apucat cu o forță extrem de puternică gândul nemuririi. Apoi am început să citesc Evangheliile, altfel decât oricând mai înainte. Le-am citit cu inima sinceră și pe fiecare pagină am văzut strălucirea adevărului. De acum, nimic nu mai putea să-mi ia credința în minuni. Da, Isus le-a dat orbilor vederea și morților, viața. Credința în El este singura nădejde pe care zidesc.”

Împărăteasa Luise a Prusiei a rostit odată un cuvânt, în cel mai mare necaz:

„Numai în credință găsesc un punct de sprijin solid. Nimic pământesc nu poate să umple goliciunea inimii. Îl iubesc pe Hristos de nespus. Nesfârșita Sa dragoste jertfitoare are o forță minunată, atrăgătoare.”

Ce rezultă din toate? Necredința duce la disperare; credința te face fericit. Necredința stă în fața unei lumi a întunericului și a întunecimii; credința duce la lumină și la putere. Necredința paralizează; credința oțelește și înaripează. Necredința nu vede nimic altceva decât mister și confuzie, credința – nimic altceva decât claritate și bucurie. Necredința duce la moarte, credința duce la viață. De aceea – ferice de cine crede! Kl.

Titlul original: „Glaube und Unglaube”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*